

Minule jsem skončila své vyprávění v Tolminu (viz. mapa), odkud jsme stopem dojeli do Nové Gorice, kde jsme strávili noc v poli. Kousek před Novou Goricou jsme minuli městečko Kanal, které je i přes jeho nevábný název malebné a proslavené svým mostem, kde se dokonce konalo mistrovství světa ve skoku do vody.

Ještě si dovolím jednu vsuvku z minula, co stojí za zmínku. Když jsme na bivaku potkali tu partu Čechů, co scházeli dolu z Triglavu. Ukázalo se, že krom jablkovice si nesou v batozích ještě několik konzerv a dokonce čtyři české lahváče, ano opravdu ve skle. Říkali, že si chtěli dát vrcholové pivo, ale když tam došli, byli tak vyřízení a museli zase dolu, že si ho nedali a tak to všechno jen celou dobu tahali na zádech s sebou. Někdy zapomínám, co všechno jsou Češi pro pivo ochotní udělat ☺

PONDĚLÍ 29.7.2013

Dál jsme pokračovali stopem do Kopr, tam si dali pauzu na zmrzlinu a procházku po centru a pak už Piran – náš nejvzdálenější cíl celého výletu. Do Piranu nás svezla hrozně milá pani, která sice jela do vedlejší vesnice, ale jelikož její manžel z Piranu pochází a umí líp anglicky než ona, zavolala mu a on mi přes telefon vysvětlil, na jakou pláž se máme jít vykoupat a kam potom na večeři. Nakonec nás vyhodila přímo na té pláži a tak jsme bez váhání hned skočili do vody.

Piran

Po několika hodinách koupání a válení se na pláži, se začal zvedat vítr a pláž se rázem vylidnila. Když začalo i pršet usoudili jsme, že je pravý čas taky odejít. Vítr zesílil a nemilosrdně nás šlehal pískem do nohou. Kupodivu úspěšně jsme pochytili všechny věci a pláž nakonec opustili úprkem. Ve městě se nám podařilo najít doporučenou restauraci, schovávala se na malém náměstí s kašnou a její dřevěné sezení obrostlé vinnou révou vyzařovalo příjemnou atmosféru na první pohled. Vítr i déšť stále nabývaly na intenzitě a zrovna když jsme se zakousli do naší chobotnicové večere, spustily městské sirény. Nevěděli jsme, co to znamená a tak jsme čekali na reakci místních, ti však dál v klídku popíjeli, a tak i my jsme dělali jako že nic a objednali si další pivo.

Plněné kalamáry a zmrzlina - mňam

Když se počasí uklidnilo, vyrazili jsme na procházku městem. Piran se nachází na poloostrově, má středomořskou atmosféru a středověký charakter. Spleti úzkých uliček dominuje katedrála, která se tyčí na kopci nad městem. Ovšem až při procházce těmito uličkami jsme si uvědomili, jak silná to byla bouře. Všude byla spousta popadaných, rozházených věcí, silnice vedoucí podél pobřeží byla poseta kameny, jež vyvrhlo moře, vlny lámající se o pobřeží i teď po bouři dosahovaly několika metrů a betonové pobřežní chodníčky byly rozlámané na kusy. Nevěřicně jsme koukali na ty kusy 20 cm tlustého betonu a dalo se znova do deště.

Po bouři – kameny vyvrhnuté mořem, rozlámaný beton

Zrovna když jsme stáli na nejvzdálenějším výběžku města, odkud je výhled jak na Slovinko, tak na Chorvatsko a pozorovali dvě bouřky, každou přicházející z jedné strany, jejichž blesky se setkávaly a tvořily nad vodou úžasné obrazce, došlo nám, že spát někde na pláži je dneska vyloučené. Jelikož stále lilo jako z konve, uvařili jsme si večer u autobusové zastávky a vydali se hledat místo na spaní. Tady nastala opět malá krize, jelikož já bych se, podle Zdenových slov, vyspala i na kusu hovna uprostřed města, kdyby tam byl drn trávy☺ Nakonec jsme ale našli místo víceméně ke spokojenosti obou u vesnice ležící nad Piranem.

ÚTERÝ 30.7.2013

Ráno jsme se vrátili do Piranu, potkali se tam s Leonou a Konstance, strávili s nimi pěkný den a v pozdním odpoledni se zase rozdělili s tím, že se ještě ten večer potkáme u Škocjanske jamy – jedny z největších vápencových jeskyní na seznamu UNESCO. My se Zdenou jsme se zasekli na jedné benzince a povedlo se nám tam dostat jen díky dvěma mladým klukům, kteří si s námi zajeli asi 10km a odvezli nás až přímo před vchod jeskyně. Tam už nějakou dobu čekala Leona s Konstance,

měli tam skvělé sezení, pod střechou a se světlem přímo u vchodu do té jeskyně a tak tentokrát naše večere proběhla docela v civilizovaném duchu.

STŘEDA 31.7.2013

Ráno jsme mysleli, že půjdeme na prohlídku jako první, jelikož jsme spali pár metrů od hlavního vstupu a ona ejhle. Když jsme tam dorazili, byly tam už desítky turistů čekajících ve frontě na lístky. Davismus nás trochu zklamal, ale prohlídka to bohatě vynahradila – obrovské podzemní prostory, vodopády, podzemní řeka, mosty a spousta schodů – nádhera. Po prohlídce jsme se tentokrát už definitivně rozdělili a vydali se každý svou cestou. Holky přímo do Prahy a my pomalu ale jistě také tím směrem.

Jediná fotka ze Škocjanske jamy (nesmělo se tam fotit, Zdenko!)

Poslední fotka s Leonou a Konstance než se jsme se rozdělili

Náš první stop byl ředitel řiditel Slovinské Toyoty ve svém Priusu. Byl hrozně milý a vzal nás až do centra Lublaně. Lublaň je skvělé město. Z jejich hradu, (který je tedy nic moc) uprostřed města, je úžasný výhled nejen na Lublaň, ale i na Alpy tyčící se za městem. Nejvíc nás však zaujala cesta na kraj města na stop. Procházeli jsme lesoparkem, čínžáky se změnilly na vesnické domečky a podél cesty byly prameny s pitnou vodou a to vše, co by kamenem dohodil od centra jejich hlavního města. Ten den jsme spali v lese za benzinkou asi 10km za Lublaní.

Výhled z hradu

ČTVRTEK 1.8.2013

Další den nám zastavila nějaká holka a jela přímo na Bled (jedno z nejteplejších alpských ledovcových jezer), tak jsme si řekli, že proč se tam rovnou také nepodívat a svezli se s ní až tam. Jízda uběhla rychle, protože nám po cestě vyprávěla o své návštěvě Madagaskaru a nakonec nám ještě dala svoji vizitku. Na Bledu nás opět Slovinsko překvapilo svoji čistotou. Přestože se jedná o jednu z nejturističtějších atrakcí Slovinska, byla voda doslova průzračná. Po příjemném koupání jsme se rozhodli už konečně opravdu vyrazit přímo na Prahu.

Bledské jezero

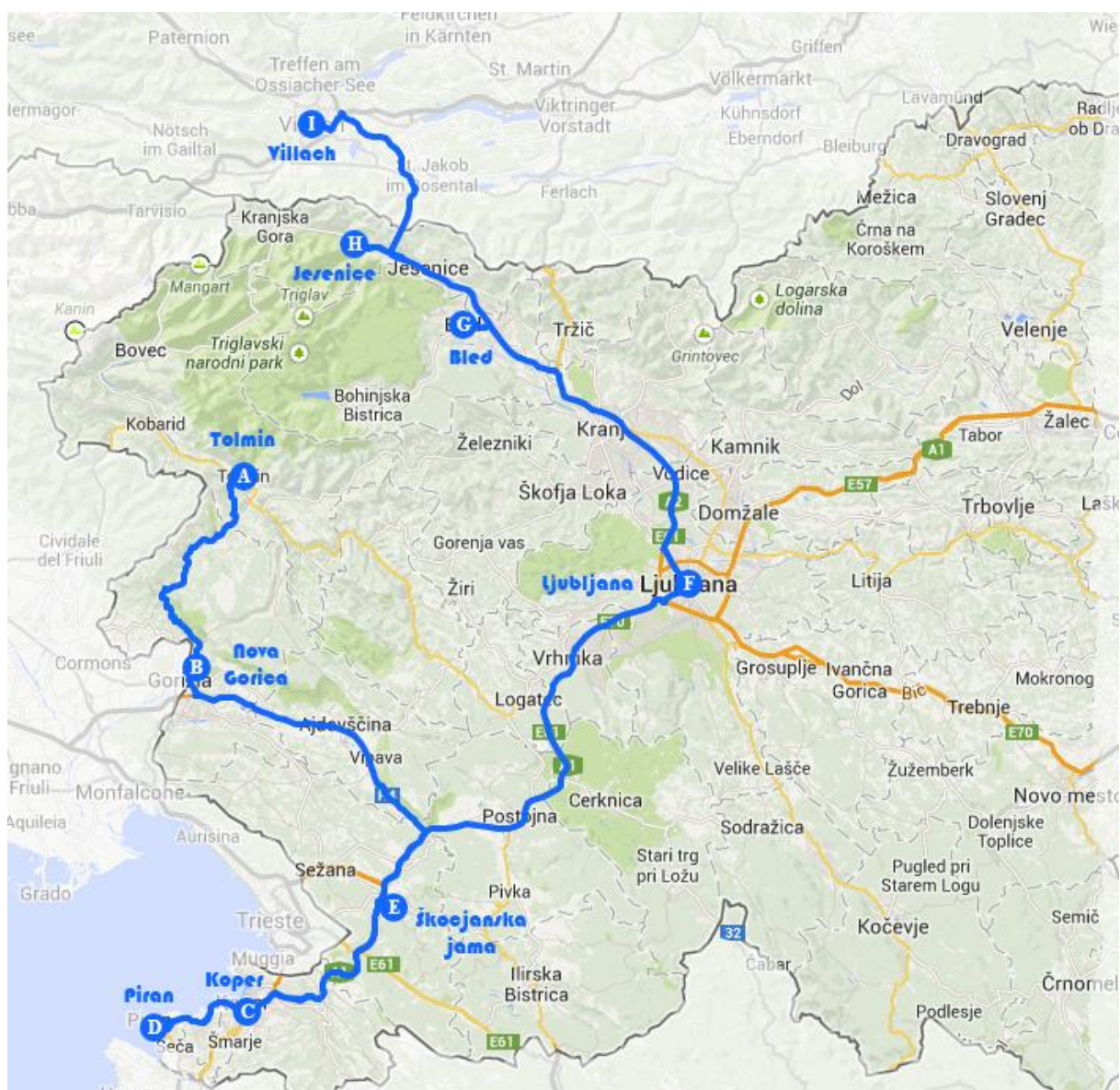
Dostali jsme se stopem před Jesenicí a dostali ten pitomý nápad dojít na její konec a stopovat odtamtud. To jsme totiž netušili, že městečko to sice není velké, ale velmi táhlé. A tak jsme šlapali několik kilometrů v úmorném vedru, jen abychom skončili, kde si v ostružině a kopřivách na další kilometr, protože se ukázalo, že přebrodit říčku tentokrát není možné – proud byl moc silný. Nakonec jsme našli benzinku a dostali se až na naši oblíbenou benzinku u Salzburgu. Po hodině nás stopování na výjezdu přestalo bavit a vydali jsme se přímo na benzinku, kde se vše vysvětlilo. Byla totiž plná stopařů. Byly tam asi dvě dvojice a pak trojice kluků, kteří jeli a nešli spolu s vtipnou cedulí na které stálo „KAMKOLIV“. Bylo fajn si s nimi popovídat, ale v takovém houfu byla šance, že nás někdo vezme fakt mizerná. Jako jednomu z prvních se povedlo odjet tomu nevtipnějšímu – měl dready, buřinku, vestu se zvonáčkama a chodil takovou srandovní klátivou chůzí. Zastavil mu chlap v mini autíčku, zeptal se ho, jestli má řidičák a když mu na to kývnul, svalil se na sedačku spolujezdce, okamžitě usnul a nechal ho řídit. Pak tam byl jeden takový hrozně charismatický upovídáný kluk, co uměl dobře německy a ukecal několika člennou rodinu v obrovském autě, aby vzali jeho a ještě jednoho kluka.

Mně se povedlo přemluvit jakéhosi Maďara, který jak se ukázalo, studoval na Slovensku a tak jsme si opět vystačili jenom s češtinou. Díky tomu jsme se, i když už za tmy, dostali až do Linzu. Tam nás na benzince čekalo další překvapení v podobě dalšího Slováka, zaměstnance benzinky. Viděl ceduli na Prahu a hned za námi šel se slovy: „Vy jste určitě Češi, že jo? Já jsem si to hned myslel, vy vypadáte tak sympaticky.“ Byl super, vždycky když zahlídl české auto, tak nám to hned běžel nahlásit, naneštěstí jich moc nebylo. Někdy po půlnoci nás přestěhoval do zavřené restaurační části benzinky a nechal nás tam do otvíračky vyspat.

PÁTEK 2.8.2013

Ráno nám zastavil zase maďar s tím, že jede na Moravu. No nejkratší cesta z Linze do Prahy to není, ale my už tak moc chtěli do Čech, že jsme nepohrdli ani touto nabídkou. Po cestě se ale ukázalo, že zde byla opět chyba v překladu, (jakby taky ne z maďarštiny do češtiny), a že vlastně do Čech vůbec nejede. Byl však rozhodnutý nám pomoc a proto, když kolem projíždělo české auto, rozhodl se ho se svoji staříčkou dodávkou, co jela celou dobu maximálně 80, dohnat. U prvního auta jsme mu to rozmluvili, ale když nás minula druhá česká poznávačka, nedal si říct a držel plyn u podlahy, dokud ho celá rozklepaná dodávka opravdu nedohonila. Zařadil se do pruhu vedle, začal blikat a já ze zoufalosti a na vysvětlenou, připlácla na okýnko spolujezdce ceduli PRAHA. Řidič v autě se otočil, přikývnul, opravdu zastavil a svezl nás až do Znojma na benzinku. Tam se hemžilo jedno auto za druhým, a jak už to v takových případech bývá, nikdo ne a ne zastavit. Nakonec zastavil jeden mladý kluk, sice neměl moc místa, (takže jsem seděla na zadní sedačce spolu s obrovskou matrací), ale svezl nás. Bohužel krom místa neměl také dálniční známku, a tak jsme se ze Znojma do Prahy dostali přes Jindřichův Hradec spolu s nějakým tím blouděním na okreskách jako bonus. Tři hodinky však utekly jako voda, protože jsme si měli hodně o čem povídat, a tak jsme se ani nenadáli a byli jsme zpátky doma 😊

Druhá část naší cesty